

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies tertius et quartus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

Caput IV. Concursus populi ad defunctum: sacra stigmata et pulchritudo
corporis mortui: honorifice portatur ad civitatem, et ad monasterium S.
Claræ, ac demum sepelitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72907](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72907)

AUCTOR
THOMA CELAN.

peccantibus filiis misereri semper et parcere benigne paratus eras! Tibi ergo benedicimus, benigne Pater, cui benedixit Altissimus, qui semper est Deus benedictus super omnia. Amen.

ANNOTATA.

a *Notissima est celebris urbs Heturixæ Sena, Italix Siena, tunc libera et cognominis reipublicæ caput, nunc Magno Heturixæ duci subdita. Porro antequam S. Franciscus medelæ causa ad Senensem agrum fuit advectus, Waddingus ipsum prius ad eremitorium Fontis-Columbæ ac deinde Assisium ductum fuisse, asserit, aliique narrat, de quibus vide Commentarium prævium § 26.*

b *Non igitur in urbe Senensi, sed in ejusdem agro decumbebat.*

c *Seu de Cortona, quæ pariter Heturixæ civitas est in dominio Magni ducis, in confinio Umbriæ, in cujus civitatis agro S. Franciscus in loco Cella dicto, pauperulum conventum habebat, ut observavi in Commentario prævio num. 616.*

d *Non, quod instanti illius morte gauderent, sud quod, cum illum in civitate sua brevi moriturum adverterent, ejusdem corpus possessuri essent, quod sperare non poterant, si ille alibi moreretur.*

e *Vocem uncis inclusam, quæ exciderat, addidi.*
f *Vivebat etiam tunc episcopus Vido, seu Guido, coram quo S. Franciscus a viginti fere annis bona sua atque ipsas etiam vestes patri cesserat, quique ipsum ezin plurimum fuerat veneratus, libensque in domum suam tunc receperat, ut commodius posset curari.*

g *Infra num. 119 idem biographus scribit, Franciscum obiisse vicesimo conversionis suæ anno, quod chronotaxi conformius est. Numerabat tunc Sanctus annum ætatis suæ quadragesimum quintum. Adi Commentarium prævium num. 665.*

h *Psalmi 141, v. 2.*

i *Lege Ante diem festum Paschæ, ut habet S. Joannes cap. 13, v. 1, et Tres Socii ac S. Bonaventura.*

k *Obscura hæc sunt ac forte vitata in apographo nostro. Fortasse voluit indicare, Evangelium illud in bibliotheca, libris plena, inventum fuisse in prima apertura libri, qui primus incidit in manus quærentis.*

l *Hanc visionem etiam referunt Tres Socii in Appendice num. 68, et S. Bonaventura in Vita num. 215, qui deinde præterea duas alias sanctissimæ animæ mox ab excessu e corpore apparitiones subnectit.*

CAPUT IV.

Concursus populi ad defunctum: sacra stigmata et pulchritudo corporis mortui: honorifice portatur ad civitatem, et ad monasterium S. Claræ, ac demum sepelitur.

ix.
Mortui corpus
candidum
pulchrumque

Factus est propterea concursus populorum multorum, laudantium Deum, ac dicentium: Laudatus et benedictus tu, Domine Deus noster, qui nobis indignis tam pretiosum depositum commendasti; laus et gloria sit tibi, Trinitas ineffabilis. Catervatim tota civitas Assisii ruit, et omnis accelerat regio videre magnalia Dei, quæ in Servo sancto suo gloriose ostenderat Dominus Majestatis. Unusquisque autem cantabat canticum lætitiæ, prout cordis gaudium suggerebat, et de impleto desiderio a benedicebant universi Omnipotentem. Verumtamen filii lamentabantur; tanto Patre orbat, et pium cordis affectum lacrymis et suspiriis ostendebant. Sed temperabat mœstitiam gaudium inauditum, et miraculi novitas eorum mentes in stuporem nimium convertebat. Versus luctus in canticum et ploratio est in jubilationem. Nunquam enim audierant aut legerant in Scripturis, quod oculis monstrabatur, quod et persuaderi vix potuisset eis, si non tam evidenti testimonio probaretur. Revera resultabat in eo forma crucis et passionis Agni immaculati,

qui lavit crimina mundi, dum quasi recenter ex cruce depositus videbatur, manus et pedes clavis confixos habens, et dextrum latus quasi lancea perforatum. Intuebantur carnem illius, quæ nigra erat prius, candore nimio renitentem, et ex sui pulchritudine beatæ resurrectionis præmia pollicentem. Cernebant denique vultum ejus, quasi vultum angeli, quasi viveret, non quasi mortuus esset, et cetera membra ejus conversa in teneritudinem et habilitatem innocentie puerilis.

115 Non sunt contracti nervi ejus, ut mortuorum solent, non indurata cutis, non rigida effecta sunt membra; sed huc atque illuc vertenti a se veluti ponebantur. Cumque tam mira pulchritudine cunctis cernentibus resplenderet, et caro ejus nive candidior esset effecta, cernere mirabile erat in medio manuum et pedum ipsius, non clavorum quidem puncturas; sed ipsos clavos in eis impositos ex ferri recenti nigredine b, ac dextrum latus sanguine rubricatum. Non incutiebant horrorem mentibus intuentium signa martyrii, sed decorem multum conferebant et gratiam, sicut in pavimento albo nigri lapilli solent. Accurrebant fratres et filii: collacrimantes deosculabantur manus et pedes pii Patris, eos derelinquentis, nec non et dextrum latus, in cujus plaga illius memoria celebris agebatur, qui ex eo loco sanguinem et aquam pariter fundens, mundum reconciliavit Patri. Maximum sibi donum exhiberi credebant quivis de populo, si admittebatur, non solum ad osculandum, et * ad videndum sacra stigmata Jesu Christi, quæ S. Franciscus portabat in corpore suo. Quis enim fletui, hæc videns, et non magis gaudio, esset intentus? Etiamsi fleret, magis non præ lætitia, quam præ dolore id faceret? Cujus tam ferreum pectus non moveretur ad gemitum? Cujus tam lapideum cor non scinderetur ad compunctionem? Non accenderetur ad divinum amorem? Non animaretur ad bonam voluntatem? Quis tam hebes et tam insensibilis, qui manifesta non cognosceret veritate, Sanctum illum, sicut singulari munere honoratum in terris, sic ineffabili gratia magnificentum in cælis?

114 O singulare donum, et prærogativa dilectionis indicium, iisdem gloriæ armis Militem adornari, quæ soli Regi excellentissima dignitate conveniunt! O æterna memoria dignum miraculum, et sine omni intermissione admirabili reverentia memorabile sacramentum, quod occulta fide illud mysterium representat, in quo Agni immaculati sanguis, per quinque foramina copiosissime manans, lavit crimina mundi! O sublime decus crucis mirificæ, mortuis præstans vitam, onus, quod tam premit suaviter, et tam dulciter pungit, ut hæc mortua caro vivat, et infirmus spiritus roboretur! Hic te dilexit multum, quem sic gloriosissime decorasti. Gloria et benedictio soli Sapienti, qui innovat signa et immutat mirabilia, ut infirmorum mentes novis revelationibus consoletur, et per visibilibus mirabile opus ipsorum corda in amore invisibilium rapiantur. O mira et amabilis dispositio, qua, ut nulla de miraculi novitate posset oriri suspicio, primo misericorditer ostendit in eo, qui de cælis erat, quod mirabiliter paulo post futurum erat in eo, qui debebat in terris c. Et quidem indicare voluit verus Pater misericordiarum, quanto præmio dignus sit, qui eum diligere studuerit toto corde, ut in superiori scilicet ac sibi memori supercælestium spirituum ordine collocetur. Quod poterimus utique indubitanter adipisci, si more Seraphim duas extenderimus super caput alas, habentes videlicet beati Francisci exemplo in omni opere bono intentionem puram et operationem rectam; * his directis ad Deum, soli sibi placere in omnibus infatigabiliter studuerimus, quæ ad revelandum caput necessario conjunguntur, quia rectitudinem operis absque puritate intentionis, et e converso, Pater luminum minime acceptabit; ideo dicente d: « Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus » tuum lucidum erit: si autem nequam fuerit, » totum corpus tuum tenebrosus erit. » Oculum autem

ac quinque
sacris stigmatibus insignitum spectatur ab omnibus;

b

E
* forte sed

quam Sancti prærogativam auctor commendans, hortatur omnes

F

c

* adde et

d

A autem simplex non est, qui non videt, quod est videndum, cognitione veritatis carens; aut, quod non videndum fuit, intuetur, intentionem puram non habens. In primo non simplicem, sed cæcum; in secundo nequam ipsum aperta ratio indicabit. Pennæ harum alarum sunt amor Patris salvantis misericorditer, et timor Domini judicantis mirabiliter, qui in animis electorum malos motus reprimendo, et castos ordinando, affectus debent suspendere a terrenis. Duabus quoque alis volandum est ad impendendam duplicem proximo caritatem, reficiendo videlicet animum verbo Dei, et corpus terreno subsidio sustentando: quæ alæ rarissime conjunguntur, quia vix utrumque valet ab aliquo adimpleri. Pennæ harum divisa sunt opera, quæ ad consilium et auxilium requiruntur, proximo exhibenda. Duabus quoque alis tegendum est corpus nudum meritis, quod tunc ordinate impletur, cum scilicet, quoties peccato interveniente, fuerit denudatum, contritionis atque confessionis innocentia revestitur. Pennæ harum multimodæ affectiones sunt, quæ ex peccatorum execratione et appetitu justitiæ procreantur.

ad imitanda
opera, quibus
ipse eam pro-
meruit.

115 Hæc omnia beatissimus pater Franciscus perfectissime adimplevit, qui Seraphim imaginem tenuit atque formam, atque in cruce perseverans, ad sublimium spirituum gradum meruit advolare. Semper enim in cruce fuit, non subterfugiens laborem, tantum ut posset in se et de se voluntatem Domini adimplere. Norunt præterea, qui cum illo conversati sunt, fratres, quoniam quotidiana et continua collatio de Jesu fuerit in ore ipsius, quam dulcis et suavis confabulatio, quam benigna et amore plena colloquio. Ex abundantia cordis os loquebatur, et fons illuminati amoris, replens omnia viscera ejus, ebulliebat foras. Multa illi utique cum Jesu: Jesum in oculis, Jesum in manibus, Jesum in reliquis membris semper portabat. O quoties, cum sederet ad prandium, audiens vel nominans vel cogitans Jesum, corporalis esse * oblitus est! Et, ut de Sancto legitur, videns non videbat, audiens non audiebat. Imo et multoties, cum per viam iret, meditans et cantans Jesum, obliviscatur itineris, et omnia in vitabat ad laudem Jesu. Et quia miro amore semper in corde suo gerebat Christum Jesum, et hunc crucifixum, propterea signaculo suo gloriosissime supra cæteros est signatus. Quem etiam mente excedens contemplabatur in gloria indicibili et incomprehensibili sedentem ad dexteram Patris, cum quo ipse coalitissimus Altissimi Filius in unitate Spiritus Sancti vivit et regnat, vincit et imperat, Deus æternaliter gloriosus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

x.
Postridie cum
ingenti pompa
defertur ad
ecclesiam
S. Damiani,

C 116 Patres ergo et filii, qui conveniant, cum omni multitudine populorum, quæ ex vicinis civitatibus tantis adgaudebat interesse solemnibus, totam noctem illam, in qua obiit Pater, divinis laudibus consummare, ita ut præ jubilationum charitatis fore angelorum excubiæ viderentur. Mane autem facto, convenit multitudo civitatis Assisii cum omni clero, et tollentes corpus sacrum de loco, in quo obierat, cum hymnis et laudibus, clangentibus tubis, ipsum ad civitatem portaverunt. Acceperunt singuli ramos olivarum aliarumque arborum, sacras obsequias solemniter exequentes, multiplicatis luminaribus, omnia vocabula altisonis exsolvebant. Cumque, portantibus filiis Patrem, et grege sequente Pastorem, ad Pastorem ovium * properantem, perventum esset ad locum, in quo Religionem et Ordinem sacrarum virginum et dominarum pauperum ipse primo plantavit, deponentibus eum in ecclesia S. Damiani, in qua decem filia suæ, quas Domino acquisiverat, morabantur, aperta est fenestra parvula, per quam ancillæ Christi constituto tempore communicare solent Dominici Corporis Sacramento; aperta est arca, in qua portabatur a paucis, qui multos portare solebat: et ecce domina Clara, quæ erat aliarum mater, et prima plantula hujus sancti Ordinis fuit, venit cum reliquis filiabus ad vi-

* f. omnium

dendum Patrem, non loquentem eis, non rever- surum ad eas, sed ad Dominum properantem.

AUCTORE
THOMA CELANO
ubi ostenditur
S. Clara et
sociabus ejus,
atque hinc

117 Et ingeminatis suspiriis cum magno cordis gemitu et lacrymis multis respicientes eum, suprema voce clamare cœperunt: Pater, pater, quid faciemus? cur nos miseris deseris, aut cui nos desolatas relinquis? Cur nos, quo vadis, non præmisisti gaudentes, quas sic hic dimittis dolentes? Quid præcipis, nos facturas in isto carcere sic reclusas, quas nunquam, ut soles, disponis ulterius visitare? Tecum nostra consolatio tota recedit, et simile solatium non remanet sæculo tumulatis. Quis in paupertate tanta non minus merrorum, quam rerum, sociabitur nobis, o pauperum Pater, paupertatis amator? Quis in tentatione succurret, o innumeras tentationes expertus, tentationum examinatus, incautus *. Quis in tribulatione consolabitur tribulatas, adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis? O amarissima separatio! o inimica absentatio! o nimis horrenda mors, quæ millia filiorum et filiarum tanto Patre orbata trucidas, cum irrevocabiliter elongare festinas illum, per quem nostra studia, si qua sunt, floruerunt. Sed virgineus pudor multo fletui imperabat, et super illum plangere nimis erat incongruum, in cujus transitu frequens concurrat exercitus angelorum, et latati sunt cives Sanctorum et domestici Dei. Sicque inter lætitiæ * positæ deosculabantur splendidissimas manus ejus, ornatas pretiosissimis gemmis et coruscantibus margaritis e. Et ablato eo, clausa est illis janua, quæ minime vultui tanto patebit. O quantus luctus omnium erat in harum miseranda et pietate plena reclamazione! Quanta præcipue mœrentium lamenta filiorum! Singularis eorum dolor, communis omnium erat, ita quod vix quisquam posset abstinere a fletu, cum angeli pacis amare flerent.

* f. incautus

E
* adde et mœ-
rentem

118 Pervenientibus denique omnibus ad civitatem cum jucunditate magna et exultatione, in sacro loco f, sed sacriori de cætero, posuerunt sanctissimum corpus; ubi ad gloriam summi omnipotentis Dei novorum multiplicitate miraculorum mundum illuminat, sicut hactenus eum in sanctæ prædicationis doctrina mirabiliter illustravit. Deo gratias. Amen. Ecce, sanctissime ac benedictæ Pater, debitis ac dignis, licet insufficientibus, laudibus te prosecutus sum, et tua gesta utcumque perstrinxi narrando. Da propterea mihi misero ita digne vita præsentem te sequi, ut misericordiam consequi merear in futuro. Recordare pie pauperum filiorum, quos præter te unicum et singulare solatium vix aliqua consolatio confortaret. Nam licet tu, eorum potior et prima portio, angelorum F choris admixtus, et in throno gloriæ Apostolis insertus, jacent ipsi nihilominus in lecto * fecis obscuro, in carcere sic flebiliter ad te clamantes: Representa, Pater, Jesu Christo, Filio summi Patris, sacra stigmata ejus, et lateris ac pedum et manuum crucis signacula prode, ut dignetur ipse misericors ostendere propria vulnera Patri, qui nobis miseris revera propter hoc semper placabilis erit. Amen. Fiat, fiat.

Assisium, ubi
tumulatur et
miraculis co-
ruseat

f

* f. loco

ANNOTATA.

a Nempè de impleto desiderio possidendi sacri illius corporis thesaurum.

b Forte legendum est: Et ferri recentis nigredinem.

c Obscurum est, quid hic velit biographus. Forte tamen indicat, stigmata illa prius in Seraphino, qui S. Francisco apparuit, visa esse, ac paulo post in Francisco.

d Subintellige hic Luca, aut Euangelio: nam textus, qui subditur, ita fere legitur apud Lucam cap. 11, v. 54.

e Id est, sacris stigmatibus.

f In ecclesia S. Georgii, in qua sepultum quievit usque in annum 1250, quo ad magnificam ecclesiam, illius nomine Deo exstructam, translatum fuit, uti

e.c

AUCTORE
THOMA CELANO.

ex Tribus Socis sanctoque Bonaventura videbimus; de qua translatione non potuit meminisse Celanensis, qui ante id temporis hoc suum Opusculum absolvit.

LIBER III.

CAPUT I.

Franciscus ritu solemniori in numerum Sanctorum relatus.

CAP. I.
Increbra centibus quotidie Sancti miraculis.

Gloriosissimus pater Franciscus vicesimo conversionis suae anno feliciter finem felici connectens principio, felicissime caelo spiritum commendavit, ubi gloria et honore coronatus, et locum sortitus, in medio lapidum ignitorum a throno Divinitatis assistens, eorum, quos reliquit in terris, studet efficaciter negotia pertractare. Revera quid illi poterit denegari, in cujus sacrorum stigmatum pressura forma resultat illius, qui coequalis Patri existens, sedet ad dexteram Majestatis in excelsis, splendor, ignis et figura substantiae Dei, purgationem faciens peccatorum? Quid ni exaudiatur, qui configuratus morti Jesu Christi in societate passionum ejus, manuum et pedum atque lateris **B** sacra vulnera repraesentat? Laetificat certe jam mundum novo gaudio sospitatum, et vere salutis offert commoda universis. Miraculorum luce clarissima mundum irradiat, et veri sideris fulgore totum illustrat. Lugebat olim mundus, ejus se fraudatum praesentia; quadam tenebrarum voragine ad ejus occasum se viderat occupatum. Sed jam, velut in meridie et novae lucis exortu, fulgentioribus radiis illustratus, sentit, se universam caliginem amisisse. Cessavit jam (benedictus Deus) omnis querimonia ejus, cum quotidie virtutibus, novis exultationibus in sanctarum virtutum fascibus ex ipso copiosissime cumuletur. Veniunt ab Oriente et Occidente; veniunt a Meridie et Septentrione, qui ejus patrocinio sublevati, haec ita fore, comprobent testimonio veritatis. Ideoque Vir in carne supernorum Amator praecipuus nihil in mundo proprietatis accepit, ut universitatis bonum plenius et jucundius possideret. Factus est proinde in toto, qui voluit esse in parte, et aeternitatem pro tempore commutavit: ubique omnibus adest, et veram universitatis Amator participii detrimenta non novit **b**.

forte noluit

b
et crescente
veneratione
in populis,

120 Vivens adhuc inter peccatores, universum peragravit et praedicavit orbem. Regnans jam cum angelis, in ecclesiis et populis omnibus praestavit beneficia gloriosa. Tota proinde universitas populorum honorat eum, veneratur, glorificat et collaudat. Revera communi bono participantur omnes. Quis enumerare sufficiat, quanta, quis dicere valeat, qualia per eum ubique Dominus dignatus est miracula operari? Quanta nempe in sola Francia Franciscus miracula patrat, ubi ad deosculandum et adorandum capitale **c**, quo sanctus Franciscus in infirmitate fuerat usus, Francorum rex **d**, et regina, et universi magnates occurrunt, ubi sapientes orbis et litteratissimi viri, quorum copiam super omnem terram Parisius **e** maximam ex more producit, Franciscum, virum idiotam et verae simplicitatis totiusque sinceritatis amicum, humiliter et devotissime venerantur, admirantur et colunt. Et vere Franciscus, qui super omnes cor francum et nobile gessit. Norunt quippe magnanimitatem ejus experti, quam liber, quam liberalis fuit, quam virtute, quanto fervore animi cuncta saecularia conculcavit. Verum quid de aliis partibus mundi loquar, et quibus per semicinctia sua morbi discedunt, fugiunt aegritudines, et ad solam nominis ejus invocationem utriusque sexus frequentia multa suis a cladibus liberatur?

in
sternitur via
ad canonizationem.

121 Ad cujus quoque tumbam assidue nova miracula fiunt, et multipliciter intercessionibus, eo in loco animarum et corporum gloriosa beneficia impetrantur. Caecis restituitur visus, surdis repara-

tur auditus, claudis redditur gressus. Mutus loquitur, salit podagricus, leprosus mundatur, turgens subtiliatur **f**, et diversa variae infirmitatum gravamina patientes desideratam obtinent sanitatem, ut mortuum corpus viva corpora sanet, sicut vivens mortuas animas suscitabat. Audit haec et intelligit Romanus Pontifex **g**, omnium pontificum summus, omnium Christianorum dux, dominus orbis, pastor Ecclesiae, Christus Domini, vicarius Christi, gaudet et exultat et laetatur, cum temporibus suis novis mysteriis et antiquis mirabilibus Ecclesiam Dei videat innovari, et hoc in Filio suo, quem sacro portavit in utero, fovit in gremio, lactavit verbo, et educavit cibo salutis. Audiunt et ceteri custodes Ecclesiae, pastores gregis, fidei defensores, amici Sponsi, collaterales ejus, mundi Cardinales, congratulantur Ecclesiae, congaudent provinciae, glorificant Salvatorem, qui summa et ineffabili sapientia et incomprehensibili gratia, summa et inestimabili bonitate, stulta et ignobilia mundi elegit, ut scilicet ad se fortia trahat. Audit et applaudit totalis orbis, et universa monarchia, Catholicae fidei parens, superabundat gaudio, et sancta consolatione perfunditur.

122 Sed sic subita conversio rerum et nova interitus causa emergit in mundo, turbatur protinus pacis jucundum, et ardescit invidiae face, domestico et intestino bello Ecclesia laceratur. Romani, seditiosus hominum genus et ferox, in vicinos ex more deserviunt, et temerarii ad sancta manus mittunt. Studet egregius Papa Gregorius exortam comescere malitiam, saevitiam reprimere, impetum temperare, et velut munitissima turris tuetur Ecclesiam. Multa pericula ingruunt, exitia multa crebrescunt, et adversus Deum reliquo in orbe peccatorum cervix erigitur. Quid enim? Experientissima futura dimetiens, praesentia ponderans, seditiosis reliquit Urbem **h**, ut orbem a seditionibus liberet et defendat. Venit proinde ad civitatem Reatinam **i**, ubi honorifice suscipitur, sicut debet. Inde progrediens Spoletum **k**, ab hominibus magna cum reverentia honoratur; ubi paucis diebus commorans, causa Ecclesiae informata, comitantibus ipsum venerabilibus Christi, ad famulas mundo mortuas et sepultas **l** benignus advenit: quarum conversio sancta, paupertas altissima, et institutio gloriosa ipsum cum reliquis movet ad lacrymas, ad contemptum provocat saeculi, ad caelibem vitam accendit. O admirabilis gratiarum omnium nutrix humilitas! Princeps orbis terrarum, successor Principis Apostolorum, visitat pauperulas mulieres, accedit ad abjectas et humiles carceratas, et licet digna judicio justo, insueta exemplo tamen humilitas haec, et multis retroactis saeculis inexplorata.

Interim tumultuantibus Romanis, Gregorius IX ex Urbe recedit

h
i
k

l

F
et Assisii Sancti sepulcrum veneratus, canonizationis causam tractat,

125 Properat jam, properat Assisium, ubi sibi gloriosum depositum conservatur, ut in eo passio universa et tribulatio ingruens exturbetur. Ad ejus ingressum tota jubilat regio, civitas exultatione repletur, pauperum turba magna gaudium celebrat, et luminosa dies novis luminaribus inclarescit. In ejus occursum omnis homo procedit, et solemnes excubiae ab omnibus excoluntur. Egreditur obviam ei pauperum Fratrum pia societas, et unusquisque Domini dulcia cantica promit. Applicat ad locum Christi Vicarius, et in primo descensu sepulcrum sancti Francisci reverenter salutatur. In geminat suspiria, pectus tundit, lacrymas fundit, et uberiori devotione reverendum caput inclinat. Fit interea de Sancti canonis actione sollemnis collatio, et super hujusmodi negotio egregia Cardinalium concio saepius convocatur. Concurrunt undique multi, qui per Sanctum Dei fuerant a suis cladibus liberati, et miraculorum maxima multitudo hinc inde coruscant, approbantur, verificantur, audiuntur, recipiuntur. Urget interim officiosa necessitas, nova imminet causa: Perusium it **m** beatus Papa, ut superabundanti et singulari gratia pro summo negotio iterum revertatur. Convenitur denique Perusii rursus, et super hanc causam in camera

m